

O b s a h.

Toužebně očekává Inez, dcera admirálova, návratu miláčka svého, Vasca de Gama, kterýžto mladý smělý námořník vydal se na výzkumné cesty se slavným již tehdež Bartolomějem Diazem, objevitelem „mysu bouří“ („Cabo de todos los tormientos“), jenž od krále Jana II. přezván byl „mysem dobré naděje“ („Cabo de buena esperanza“). Z výpravy této vrací se Vasco samojediný, přiváděje s sebou dvě otroků v Africe koupených, Seliku a Neluska, i předstupuje před radu královskou, aby o záhynutí Bernarda (Bartoloměje) Diaza i s celou družinou zprávu podal a prostředků k nové výpravě si vyžádal. Žádosti této však důrazný odpor klade jednak velinkvisitor s biskupy a kněžími, s druhé strany pak předseda rady královské, Don Pedro Alvarez Cabral, jehož byl sám král za chotě Inezina ustanovil. Za rázné hájení věci své uvržen Vasco de Gama do žaláře sv. inkvisice. (I. jed.)

Ze žaláře toho, v němž Nelusko proti cizincům všem zapřísáhlý život jeho ohrožuje, Selika pak, co věrná otrokyně, jej chrání, vysvobodí Vasca de Gama milovaná od něho Inez za cenu svolení svého ku sňatku s donem Pedrem, což vězně vysvobozeného zoufalstvím naplňuje. K dovršení trápení jeho oznamuje mu zarputilý don Pedro, že jeho samého, t. j. dona Pédra, ustanovil král za vůdce nové výpravy, čelící k slavnému odhalení cesty do Indie kolem mysu dobré naděje. V ohledu tomto poskytla však Vascovi zatím již útěchy i nových lepších nadějí Selika, odhalivši mu bezpečnější cestu kolem velikého ostrova (Madagaskaru), kolébky to její i Neluskovy. (II. jed.)

Ze tří lodí don Pedrových bylo již dvě zničeno zradou Neluskovou, jehož byl don Pedro přijal za svého kormidelníka. Právě se strojí tento za záminkou blížící se bouře

i třetí loď jemu svěřenou zavléci do zkázy, an se v tom objeví Vasco de Gama, plující za stejným účelem do moře indického, a varuje dona Pedra před zrádným kormidelníkem. Žárlivý don Pedro vynutí však na něm přiznání, že jedině z lásky k Inezi takto jedná, načež po tuhém s ním sporu odsuzuje jej na základě svrchované moci své na palubě k smrti. Marny jsou prosby i nářky Ineziny i Seličiny, jedině vypuknuvší právě bouře zachová Vascovi život. (III. jed.)

Nesmířitelnému zhoubci bělochů, Neluskovi, podařilo se vydati dona Pedra s veškerou jeho družinou v moc svých krajanů, divošských to obyvatelů velikého ostrova, kteříž odsoudivše ihned všechny k smrti, povraždí muže a zavlékou ženy pod manzanilly (*Hippomane Manicella L.*), aby jedovatými výpary stromů těch zahynuly. Vasca de Gama, z lodního vězení přivlečeného vysvobodí Selika, za královnu mezitím povýšená, od smrti tím, že jej prohlašuje za chotě svého, což zpuřný Nelusko z věrné, ač beznadějné lásky k ní potvrdí. (IV. jed.)

Přesvědčivši se, že láska Vascova k Inezi, jakož i vzájemná láska této k němu nedá se nikterak vyhladit, odhodlá se šlechetná Selika k velikému činu sebezapření; propustivši totiž Vasca de Gama s Inezou na zpáteční cestu do jich vlasti, ulehá sama pod strom manzanillový a způsobem velice dojemným i poetickým tam umírá. (V. jed.)

E. Z.